

За уредништво одговара А. Пајевић.

ГОДИНА ТРЕЋА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А В У К А З Е М.

У Н О В О М Е С А Д У
10. Априла 1880.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНА
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

С овим бројем почиње друга четврт нашега листа, који шаљемо свима дојакошњим предплатницима нашим с молбом на све оне што су предплатили само са 1 ф. за I. четврт, да нам овај број одмах натраг поврате, ако не желе листа даље држати. Идући број слаћемо само онима, који дотле предплату обнове са 1 фор.

Поновљено дакле молимо све да пожуре са шиљањем новца, да не морамо прекидати шиљање листа.

Познате скупљаче предплатника молимо да се својски заузму око скупљања предплате, од које им врло радо 10% у готовом новцу дајемо.

Сви бројеви од почетка године могу се још добити.

НАКЛАДА „СТАРМАЛОГ.“

Ко ће да одговара?

„Обзор“ јавља: да се справља
Из Шварцвалда, Виртемберга
Једна нова черга.

— То су Немци лучоносни,
Што се дижу нашој Босни,
Не да српско име лате,
А још мање да с' хрвате, —
Већ у пукот слоге наше
Коју махом сагледаше,
У ту пукот, у ту згоду
Своју лозу да забоду;
Наша суза да је кваси,
Наша студен да је греје, —

Кад порасте да попева:
„Пропаст твоја од тебе је!“

„Обзор“ јавља ове бруке;
А „Стармали“ пере руке.

Јер кад буде већем касно,
Питаће се јасно, гласно:

Ко је таште снове снив'о,
Кад требасте радит' живо?

Кад у слози беше спаса,
Ко је мржњи доп'о кваса?

Кад је пук'о расцеп вражи,
Ко је био тад на стражи?

Кад је кобник искру крес'о,
Ко је Босном дрм'о, трес'о?

Кад десница клону телу,
Ко је био тад на челу?

Путем чије себичности
Провукоше с' незван-гости?

На питања тако тешка
Одговорит' не би знали
Сви „Обзори“, сви Хрвати,
Ни „велики“ — немо-л мали.

Б у к в и ц е.

И.

„Исток“ се зове у Београду она страна, од куда је — Ристић.

Илири, стара реч, али звечи појетичније, него Хрвати.

Игњатовић. То је писац „Србина и његове поезије“ и чланака, у којима се доказује да српске школе треба помаћарити и да Мађари у опште никад не вређају нашу народну аутономију, него је још гладе и купују јој „гефроренеса“.

Исајије. То је онај злурадић, што „ликује“, кад се когод жени и удаје.

Истина и истива (морска пена) не слажу се у томе само, што се скоро рећи једним истим пименима пишу, него што је и истива и истина само празна морска пена.

Ирод. То је онај цар што је клао младенце; сад се само одрасли шиљу на клање.

Ириг. — Славан са свога комбоста, слепачке академије и с тога што није потпомогао новосадску представку.

Иван Маршо. — Он је случајно дошао овде у „Буквице“, али није било нужно, њему нека читају „буквице“ његови бирачи. Други пут кад буде избор чујемо да ће га сви бирачи по презимену бирати вичући: Марш...!

Искарјот. — Продао је Христа само за 30 сребрњака; сад је пак скупоћа и морао би искати 24.000 фор. годишње. АБ.

У ш т и п ц и.

△ Београдско „Видело“ вуче паралелу између Дра Лазе Костића и Ђоке Поповића. Но ваља знати да су паралеле оне линије, које се никад не састају (или бар не би требало да се састају).

♯ „И грмну, рикну, фијукну, пуче“ и изгрди Абердар Лазу Костића у „Виделу“.

§ Шидски поп Аћим није хтео да служи на парастосу честитој старини Ст. Брановачком. И право је имао јер би то била увреда за нашега дичног старину, да му један — поп Аћим славу диже.

□ Перлежани су „добили“ учитеља, који се зове и пише „Тимоџеј Ерговичъ“. По правопису судећи држе неки да је то онај „Тимоџеј“ из старога завета.

= Кад је Тиса — одговарајући Политу — навео како се говори, „да су Руси распростирани и браниоци слободе“ беше на мађарском сабору, као што у новинама у кламари стоји: **Жива веселост**. Е, па кад се Мађари томе веселе, немамо ни ми ништа против тога.

†. Тиса рече на сабору, кад би могао послати дра Полита и још с њиме десеторицу на „лустрајзе“ у Америку, не би онда у Мађарској остало ни једног незадовољног гласа. „Незадовољних“ би Тиса лако нашао, али нека проба би ли могао наћи десет „задовољних“!

?. „Стармали“ се обратио на министра Тису телеграфским путем и пита га, броји ли њега у „задовољне“ или у оне што би их он послао у Америку?

! Тиса одговара „Стармалом“, да овај може бити с његовим одговором дру Политу „задовољан“, јер му даје довољно „штога“ за бенетање. „Стармали“ из учтивости телеграфира Тиси: Сервус хер колега!

Novine приповедају чудан случај што се у Ђуру десио; Једнога осуђеника обесише, а кад тамо а он још жив. Но ово није ни мало чудо, знамо ми још једног господина, који је био обешен па ипак је још жив. Обесили су га in effigie. А — шију нису добро заврнули.

☞ У Новом Саду се многе трговине затварају (недељом после подне.)

+ „Недељни лист“ на страни 111, каже, да има у патријаршији нашој 621 православна општина, а одмах на стр. 112. вели да има 637. Даклем самодок си преврнуо лист, већ ти је у 16 општина слагао! АБ.

„Српски“ и „Мађарски“.

„Српски“ „Недељни лист“ Јаше Игњатовића, вели поводом беседе дра Полита на мађарском сабору, да није истина да је аутономија наша повређена, даље исмева и иронише политов говор, назива Угарску „мустра држава“, и додаје: Срби, немојте се дати обманути, немојте веровати да је то „велико кретање“ и „зачуђење“ пало у чест висprenости нове монументалне беседе и т. д.

А мађарски лист „Еђетиртиш“ вели о тој истој беседи: „да је Полит у вештом и лепом свом говору констатовао повреду српске аутономије и како Тиса ни ту прилику није пропустио, да по своме начину са глумачком вештином не преспе громове против такозвани немађарски агитатора и т. д.

Сад „Стармали“ који се на „Еђетиртиша“ више пута бацао камењем, шгудира, да ли би когод пречи био од „Еђетиртиша“?

Чакра на „могили Слатковског“.

Брудер Јаша, који је Чакру увек називао „дротаром“ (разуми: панславистом), сад је увидео, да Чакриним чланцима нигде нема подобателнија места него у његовом „Недељном Листу“.

Чакра и — Јаша! — Јаша и — Чакра! — Ала мора да је велика суша у „Нед. Листу“, — кад се већ прима и Чакрино заливање.

Али да пређемо на ствар:

Чакра стоји на „Могили Слатковског“ и то у листу, који се слаже са Словенством као песница са оком.

Тишина је нема (као да сви читаоци спавају) Чакра може комотно, и без обзира да говори, што му на уста дође.

Тако и ради.

Не могу вам све од речи до речи прештампати; али од оваке паштете, доста вам је и неколико мрвица, па да видите и да јој се чудите.

1.) Чакра вели да ћемо ми (Словени) онда своји бити „Кад васкресну Краљевић Марко и Иво Црнојевић“ (Слатковски се преврће у гробу.)

2.) Чакра вели: „Ми Срби по обичају, при сваком нереду прву смо улогу играли.“ (Ево сад наравно Тиса има право, ако нас све пошље у Америку, — то је сопствено признање).

3.) Чакра вели Слатковском: „Створио си Чешку омладину, чешке соколе, и доживео си да су им крила покрјана?“ (Бре дочекао је он још нешто и горе, т. ј. да му Чакра на „могили“ булазни).

4.) Чакра вели Слатковском: „Створио си чешки нараштај?“ (Ја тако што, не би смео казати ни Султану, који има 99 жена;)

5. На завршетку шаље Чакра Слатковском „православни мир“. (Ваљда заједно са Анђелићевом ером. Но онда би се тек сиромашко покојник превртао у гробу.)

Али Чакра диксит ет остануит живус.

Н. Н. Н.

Похвала адвоката.

А. Што се тиче адвоката Р. — то му се мора признати, да је човек уљудан и учтив. Он није поносит, да чека да му се ти први јавиш. Кад види свога клијента он му још из далека скине капу.

Б. Капу, — капу! — ако се у томе састоји сва учтивост, то је адвокат В. још већма учтив према своме клијенту, јер он му скине и капут. А то је тек нешто више него да скине капу.

△

На беседи у Ф.

Једну овдашњу госпу, која о музици ни појма нема, ал' јако се за изображену држи запита један, „како вам се допада последњи самопев на Беседи,“ „Никако“ одговори она: „боље да је певао „соло“ него што је певао сам.

Мрав.

Знате л' браћо, шта!?

Знате л' браћо, шта!?

— Кад већ посо није чист,
Пљун'мо и ми на тај лист,
Пљун'мо на тај лист!

* * *

Мало л' нам је јада наши,
Он још баука да нас плаши.
„Кад те ћуше то је твоје —
Ко јаукне пропао је!“
Ко нас брани, том се руга
(Поред своја оба друга;)
Око наших баје глава
Да нас смете и успава.
Нашим болом он се гоји, —
Још би хтео да нам кроји
Капу ала Будапешт;
(Само није доста вешт).

* * *

Знате л' браћо, шта!?

— Кад већ посо није чист,
Пљунмо и ми на тај лист,
Пљунмо на тај лист!

* * *

Терај шугу с нашег прага, —
Ни цсету нам не треба га!
Кад ти дође, ти га тури,
Стисни уши па зажмури!
Што је сејо сам нек жање,
Нисмо деца за варање!
Нек се бечи, нек се клати,
Нека празну сламу млати,
Ал Србина не ће сколит',
Паприком му памет солит'
Мамузозиз, давно знан,
Ћирилицом замотан.

* * *

Знате л', браћо, шта!?

— Кад већ посо није чист,
Пљун'мо и ми на тај лист,
Пљун'мо на тај лист.

Уђван Уђвановић.

Бубнуотека.

„Ankündigungen werden in allen jenen Sprachen angenommen, welche sich der deutschen, lateinischen, cyrilischen und serbischen Typen bedienen.“

Ово се може читати у сваком броју листа, који излази у Земуну под насловом:

„Semliner Wochenblatt“.

П у с л и ц е.

Бркомазан шовинизам хоће сада да затвори и немачко позориште у Будапешти. То је лепа „приза“ бурмута за немачки нос, т. ј. за 150.000 немачких носова, који станују само у Будапешти. Кад ти носови стану кијати, то ће бити така праска, да се од ње може још и словачка матица и гимназија — пробудити.

Малер је кад човек има глувог пријатеља. Глуви звонар Јеврем (надајући се црвеном појасу) заузима се већ одавно за владика Германа, и жели да му се услужним покаже. Ономад је као луд трчао по селу приповедајући свима да је Анђелић постао фурвезер. (А шта је било у ствари, — он је чуо нешто да звони, ал није добро разумео, и тако је нехотице од „фервезера“ направио фурвезера“).

Један филолот читајући победу либералаца у Енглеској, који се зову и „виговци“, лупа сад главу од куда долази та реч „виг“, дали од *vig* (весео), или од „*vége*“ (крај, — или од обојега, што би онда значило весељ у крај.

Брудер Јаша вели да обећања Гледстонова „не треба примати за готове новце“. (Да богме, ближи му је Тиса, са његовим готовим новцима).

Само не знам да ли је Брудер читао, да је већ куга почела давити субвенционе фондове. Бечком је већ заврнула шију. — Добро би било да се неки уредници зарана привикавају, на ону стару песму: *Jaß de fáj!*

Ако се распростре та нова мода да жене носе фракове, — онда ће бити још више мужева, који ће понети сукње, — и тако се то све на свету изравњава.

Мађарски листови сузним очима јављају тужну вест, и голему жалост, да је у абаујској вармећи, у селу Бузита, умро свештеник „Хорват“, осамдесет година стар. Заслуга му је била та, што је за време свога поповања све село, заједно са филијалима — помађарио. — Овом приликом слажемо се и ми са мађарским листовима, признавајући да је то заиста велика жалост, и голем губитак, и не дао бог да га икад више дочекамо!

Тиса шиле Србе у Америку. А ономад опет дођоше шест возова, који донеше брашно из Америке, и то у Темишвар, — у Банат, у негдашњу житницу Угарске. Боље и спасоносније, и мудрије би било да Тиса око тога премишља, како ће и Срби угарски, и брашно американско остати лепо свако у својој домовини.

Детињска приметба.

Ономад за вчером код мога пријатеља Д. разговарали смо се, и то — с опроштењем — понајвише о политици. Најпре је текао разговор само онако академично, теоретично, — млади правник Ж. упустио се у читаво предавање о разним странкама и о потреби њиховој у држави, па онда о владаоцу, који по теорији, треба све странке собом безпристрано да обухвати, — јер само тако може бити узвишен над свима странкама. Ми смо то разглаголство слушали, који зевајући, а који цигаре правећи, пушећи и пијуцкајући. Само је домаћинов синчић нескандајући очију са говорника, гутао његове речи.

После пређосмо на дневну политику, о изборима у Енглеској и доказивало се одкуда либералци енглески носе име „виг“. Кад смо то питање решили онда смо претресали: зашто се конзервативци зову „Тори“, кад смо и ту дошли на чистину, онда домаћинов синчић, који је донде ћутао, рече једну али једру: — Јелте, — запита он — енглеска краљица ваљда једнако обухвата обе странке, и ону што се зове „виг“ и ону што се зове „тори“ — па зато се сигурно она и зове: Викторија!

Љубавно писмо.

Дражајша Јелице моја, алем камен срца мога!
„Куд погледим свуд је тама“ а како и не, кад ми ти бисеру мој од погледа моји очију бежиш, већ сам тиваљдасто, а може бити и љаду пута казао: „Ти небуди луда“, већ покажи се једном да те „раздрагано срце“ моје видити може; та знаш да при свакој нохтмузики коју сам ти мал које вече даво да сам у тамбуру твоју теби најмилију песму свирао: „Та један поглед ока твога цео је живот века мога“ — и то све теби није доста, а знам „да без тебе нема мене,“ већ од туге за тобом само „седим дремам канда ноћи немам“ те тако морам од дешперата да певушим: „Нек блиста у чаши руменика сјај“ — него Јело, и опет Јело, одлучно ти кажем, да ако на ово моје писмо од твога јогунлука и од твоје дерне девизе ди велиш. „Велим дику нег маторог чичу“ — не попустиш, да ћу једном, макар што ће ми мало тешко пасти: „Прескочити тарабу и развалићу врата“ та слушај Јело, та знај, да ћу силом макар што је тата забравио врата, теби лице пољубити. О, та љуби ме Јело, чедо моје бело, па да видиш како ће то лепо бити, кад успева: „Љубио се бео голуб и голубица“ шта више говориће се „у Цврчићу граду чудно чудо кажу“. О, анђелска Јело и Јелчасти анђелу мој, „Да те љубим ја цео свет-нек зна“ зашто ти кажем — „Боље у варош за чичу него у село за дику,“ напоследку ако ми на ова моја казивања не верујеш ја ти просто кажем „удаћеш се и покајаћеш се“.

Остајем тебе љубећи у уму, у души и у срцу носећи, ти твој до гроба верни женик

Софроније Ћелавић

општинар, заклето грађанин, пургер и грк на плацу.

Ћира. Је си ли читао у новинама да и рижани већ имају пловидбу и возе се на лађама?

Спира. И рижани? А од куда њима воде, шта говориш којешта?

Ћира. Ево телеграма из Риге, да је лед отишао и да је пловидба отворена, дакле и Рижани се већ возе на лађама.

Ћира. Је ли то велика сума 123.000 фор?

Спира. Богме ја држим да јесте.

Ћира. А ево ја ћу ти доказати да 123.000 није никаква сума и да не вреди ништа.

Спира. То ће бити опет каква унцутарија.

Ћира. Не, не, него са свим озбиљна ствар. У бр. 14. „Недељног листа“ спомиње се сума од 377.000 ф. па се каже, да је то у округлој суми по милијона (дакле 500.000 фор), те тако излази да они 123.000 фор. нису ништа.

Из Београда.

1.

Метереологија.

После толиког сувог времена паде јуче мала кишица. Цео дан је било мутно — као прозори на државним зградама. Данас се изведрило, имамо дивно чисто време, — но прозори на државним зградама још су мутни.

2.

Закуп.

Познато је свима да има разних закупа. Узима се под закуп; риболов, калдрма, земља, точење пића, клање марве и т. д. и т. д., но да сами одборници једне задужбине исту под закуп узму — то је зајиста чудновато и најновије.

3.

Зубни лекар.

Један зубни лекар се жени и узима себи жену без зуба (бабу); кад нема иначе муштерије, бар ће имати праксе да умеће зубе својој новој млади.

Цвр.

Циганске песме.

(Наставак.)

VI

Околи, пал о пањи
Чумиђас ман пирани;
Оде хин мег о пањи,
Ува нањи пирани;
Оде пањори шикол,
Мири пирани пашлол.

Там', где поток шушти
Грлио сам дику;
Поток и сад шушти,
Ал' не грлим дику;
Поток путем шушти,
Где сараних дику.

VII.

Гуле мире даи мерђас,
Мире вођи те мерђас;
Билатар нисо камав,
Федер авлас, те мерав.

Моја мајка у гробу је;
С њом је мени анђ'о нест'о,
Дике немам — па зато је
У гробу и моје место.

(Свршиће се).

Одабрани преводи.

1. Sine ulla more. . . .
море сине, ти си ула!
2. Caesar eadem nocte media profectus est.
Цезар, кад је појео нокте у меду — оде.
3. Hujusce modi oratione habita Marius.
Ху, ху модо, с тебе ми Марија чати орације.
4. Ille, male usurus.
Илија је мали угурсуз.
5. Ille caput flavum.
Илија има плав капут.
6. Durior annosa quercu.
Дурим се што имам квргу на носу.
7. Nunc etiam praedae mala sors.
Још и сада преде мала Сока;
8. Quis posset putaret.
Ко може путера?
9. Laevam pete
Поливам пете.
10. Ridet, et impelit properantibus.
Плачу и ридају препаранди.
11. Quid mea colla tenes.
Ко ми однесе кола?
12. Марто, Марто печеши сја по мнозех. —
Марто, Марто, почеши се по ногама.
13. Осана во вишњих —
Освануо на вишњи.

Б.

Силом самоубица.

— Ја морам да половим. То ми је доста врло механичан посао.

— Може бити, али се мора учинити. Па што брже то боље.

— Али то затупљује. Замислите, сести па сећи листове у дебеле књиге. Па и то све на једанпут.

— А мени опет смеће то сецкање сваког часа. Као што се види, препирка врло стварна.

*

Вратио сам се са наука. Тако се обично каже, кад какав млад човек дође из западних земаља; па ма да није ништа научио, он се ипак враћа са наука. — Ваљало ми је ући у живот. У живот — дуг бесплатан посао. После тих штудија, што их млад човек мора да учини у Немачкој, Француској или Енглеској — јер тамо је сва мудрост и паметне мисли ничу из земље као печурке — дух је уморан. Па тако је било и са мном. Дошав из Лондона — како јако звони ова кратка реч — требао сам се да прихватим ма каквог посла. Кандидат за професора? чинило ми се, да сам још млад за тај чин. Та има још времена. За дуго нисам знао а нисам ни хтео шта да одпочињем. Седео сам тако узалудан. Мајка — као она што је била срећна, да свог сина попа у руку пољуби — дворила ме је као мало размажено а болесно дете, па то се може дуго трпети. То ће вам рећи многа материна маза. Али сам ипак нешто радио. Постао сам новинар и писао подлиске и то са — успехом.

Што небих користио својим знањем страних језика? То је свуда добро примљено, а онда је било страшно у моди. Говори се: колико језика зна, толико људи вреди. А мени се чини да има људи, који знају много језика но ипак нису људи. Доста то онда је све говорило туђим језиком. Госпођице, неразвијени нупољци од 16 година, па већ говоре немачки, француски, енглески. . . . а ја сам добио једну опкладу да ће једна госпођица узети учитеља за — латински језик. Пођите само кроз шеталишта. Чућете славује? Никако. Па опет имају они заменика. Милина вам је слушати тај цвркулт из румених усница. *Avez — vous vu le jeune secrétaire de l'ambassade turque?* . . а остало је девојачка тајна. Па зар то није довољно?

Било ма како, ја сам се и сам нашао скоро као учитељ енглеског језика. Кад сам с мајком отишао, да први пут после доласка посетим нашег страшно далеког рођака г. Т., онда сам, дабогме, много причао о Енглеској. О мојим технолошким штудијама, о патњама, о тешкоћама, што човек с влада док научи тај језиколомни језик. Сутра дан сам био позван на ручак. Госпођа мати замолила ме да дајем госпођици ћерци поуке из тог језика. Пристао сам одма.

— И ви то озбиљно мислите? питао сам госпођицу ћерку.

— Врло озбиљно, јер волим тешкоће. Само ако вама то не буде досадно.

— Али шта ви говорите. . . .

Саме фразе, као што видите.

Госпођица рођака могла је мало чистије говорити српски, али што му драго. Могла би још читати, који предлози владају којим падежом, али што му драго. Могла је мало боље читати српске књиге и застајати код тачке и запете, али то не мори. Све то не смеће енглеском језику.

Примио сам се тога, јер мислим да женскиње могу знати све што и људи. Ја сам за еманципацију, ја сам „човек без предрасуда“. Али — то додајем — не мислим да се млад човек мора заљубити у младу девојку, ако седе један час дневно један према другоме, па уче стране језике. Још мање, да се отуд, може написати каква жалосна прича, што се свршава самоубиством. Али то све може и не бити тако. . . .

Господин отац испрва је мало сумњиво тресао главом. Пред његовим писаћим столом висила је слика „*Unterbrochene Klavierstunde*.“ Довољан разлог, да не прими 25 годишњег учитеља 15 годишњој ћери. А госпођа мати, увек јавни и тајни правозаступник ћери своје, била је другог мишљења. — „Није њему до тога, да проводи детињасте лудорије. Само се деца заљубљују. Он је већ нашао богату жену себи у Лондону, као што обично бива,“ говорила је госпођа мати.

„Онда добро. Има много њих, који отуд доведу собом по неку жену, која се једва вуче, или што је болна или су јој ценови пуни злата. Ја с њим нисам видио никакву бабу, али она може доћи и телеграфом. Дакле нека буде. Он неће заборавити своју добротворку жену.“ Тако се тешио мој страшно да леки рођак.

И те су сметње биле одклоњене.

Једанпут сам тек свршио лекцију па ушао у салон, кад чујем ону препирку напред. Домаћин је хтео, да се нова књига најпре сва исече па онда чита, а његов свакидањи гост био је противан. Он је обично секао један табак, па га прочитао, и тако је, вели, промењивао умно напрезање се телесним, јер господин државни саветник Ц. држи и сечење листова у новој књижици за телесно напрезање.

Ја већ рекох, препирка је била врло стварна.

Нанољу је било рђаво време. Кад је тако, да се нигде не може да изађе онда је у соби пријатно. На маленом столу одмах испод прозора, лежала је дашчица са шахом. То је био чудан обичај. После сваке лекције — партија шаха. Ја сам ту игру увек раде играо, јер се ради главом а не ногама, а онда још нисам знао, да се због ње може изгубити здравље. Ма како је радо играли, са женскињама није то тако лако. Најлепши моји планови ту се нису могли да изврше. Мој најлепши гамбит нисам могао да употребим играјући са госпођицом М. Јер „гамбит“ у шаху, то је колико и подметути ногу своје противнику, па ако се не уме бранити, може да изгуби „официра“, а то није ни мало угодно, јер са официрима добро игра се и на шаху и на дворском балу. Нисам имао тако сурово срце да то учиним. Па ипак сам играо. Казао сам господи, да има књига које до-

лазе у књижару већ исечених листова, па смо одпочели игру.

Кад смо већ тако близу, на даљини јасног виђења, онда је зацело време да се да опис госпођице М. Добро.

„Ничега новог под сунцем.“ Ова ми се изрека чини тупа као бабини зуби. Па уз то је још јеврејска. Ја је узимљем што оћу да је овако употребим. Нема лепих нових жена под сунцем. Како је са мушкима то не знам, али женске лепотице се понављају, то је поуздано. Хајне је, чини ми се у неком италијанском музеју видео девојачку слику, чудно налик на његову драгу у Немачкој. За то нека је њему част проналаска, да се лепе женскије понављају у женској светској историји. То може и бити тако ласкаво за кога, али ја то могу корисно да употребим. За почетнике, који се могу лако сплести кад почну опис каквог лепог девојачког лица, има она горња истина златно добру страну. Девојку коју је неко видео 1836 у Лондону, могу ја да видим овде. И колико је њих, који опис својих . . . могу да позајме из каквог ормана. Па како се код нас од реда говори немачки, јер и деца у колевци с њим започињу своје штудије, може се уштедити и труд око превођења. Тако ја просто исписујем.

. . . „Das Gesicht griechisch schoen. Edel gerade Nase, lieblich geschnerzte Lippen tracumerisch weiss gerundetes Kinn, die Farbe sonnig gelb, die Haare glaenzend schwarz um die Schlaefen gewunden, so stand sie“ . . .

(Н. Heine. Florentinische Naechte. Zwecite Nacht.)

Она је врло пажљиво играла, јер јој је било само до игре. Њен позив на игру није био кокетан, сама јој игра била је врло природна, и то вам је била девојка без врлине што се зове — кокетерија.

(Свршиће се).

Одговори Администрације.

Неколицина предплатника у Вршац. Нами је врло жао што нам пребацујете ради изгубљене предплате код пок. С. Б. којег сте Ви тамо могли боље познавати него ми овде. Нами је код истога запала велика свота новаца од продатих књига и календара, као и од претплате на I. четврт у којој нисмо никоме хтели лист обуставити, али немојте нам замерити што и даље неможемо без поновљене предплате да Вам лист шаљемо. Изволите се ради свега потраживања обратити на многобројну и честиту породицу пок. С. Б. на коју смо се и ми обратили ради подмире дуга, заосталог иза многог им покојника.

Г. Х. Киферу, трг. Шабац. Од 1. Априла до краја о. г. лист стаје 3 ф. 75 н. Изволите послати предплату, а ми смо Вам опремили све до јако изашле бројеве.

Г. Ђорђу Вабићу, Рисањ. За припослатих 9 бр. од прошле године, уписујемо Вам 1 ф. 35 н. као предплату од 1. Априла о. г. Изволите послати још 1 ф. 65 нов. на је подмирено до краја о. г.

Г. М. С. П. Шабац. Наручбине без новаца неможемо никоме уважити начелно без икакве увреде за Вас. Пред-

плату ваља унапред послати, а цену је лако у сваком броју на завршетку листа видети. За Вас је плаћено свега 2 ф. 50 н. за о. г. Предплата се шаље у рекомандованом и наплаћеном писму. Иначе је тешко водити дупле рачуне, наиме: да се прво прима наручбина, а тек после новац. То никако не иде без штете.

Г. Г. Трбсјевића и Васу Антоновића, Петриња, Н. М. Самарцића Лијевно и М. Кокотовића Н. Градишка, молимо да пошаљу по 1 фор. за I. четврт у којој им се лист по налогу слао, а толико и за другу ако су га ради и даље примати.

Сад је баш изишао из штампе:

НАРОДНИ ЛЕЧНИК

ПОУКА О ЖИВОТУ И ЗДРАВЉУ

ПИШЕ

Др. Милан Јовановић

књига друга

и доноси ове чланке:

1. Рачунајмо са нашим животом! (Једна реч очевима и — „оцима.“)
2. Како ваља повијати децу?
3. Шта не ваља у женској одећи?
4. Обичаји што нас затиру и море II.
5. Једна прича о ваздуху.
6. Пазимо на воду!
7. Примери големе старости.

„Народни Лечник“ излази свака три месеца у једној књизи од 64 стране са корицама, а цена му је годишње за четири такве књиге само 1 фор. или 12 гр. чарш. за предплатнике, који унапред предплату положи. Предплатницима шаљемо књиге како која из штампе изиђе о нашем трошку.

Предплату за „Народни Лечник“ примају: у Миτροвици г. П. Панаотовић, у Сомбору књижара М. Каракашевића, у В. Кикинди књижара Јове Радака, у Ст. Бечеју књижара М. Д. Сомборског, у Бечкереку књижара Монголд, у Сентомашу г. М. Рунић, у Карловцима књижара К. Павловића, а за Боку Которску Спиро Петровић у Котору, као и сви познати растуривачи српских књига у нашим мањим и већим местима, које овим јавно молимо да се сваки у своме месту заузме око скупљања предплате на ове за народ корисне, а тако јефтине књижице. За тај посао ми им осим своје захвале уступамо радо 10% од скупљене предплате.

У Новом Саду у очи Цвети 1880.

Штампарија А. Пајевића

издавалац „Народног Лечника“.

„Стармали“ излази 10., 20 и последњег у сваком месецу. Годишња цена 4 ф. погодишња 2 ф. на 3 месеца 1 фор. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шаље на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетна до данас.

НАЈНОВИЈА ИЗДАЊА КАО УСКРШЊИ ДАРОВИ

ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

сад су баш угледала света, и нека су што топлије препоручена српској читалачкој публици.

НАРОДНИ ЛЕЧНИК.

ПОУКА О ЖИВОТУ И ЗДРАВЉУ

НИШЕ

Др. Милан Јовановић.

КЊИГА II.

Цена 30 новчића или 3 гроша.

ЗА СЛОБОДУ.

СЛИКЕ И ЦРТЕ

из црногорских и херцеговачких бојева против Турака.

Написао

ЈОС. ХОЛЕЧЕК,
ПРЕВАЂА К. ДАНЧИН.

КЊИГА I.

Цена 60 новчића или 7 гроша.

РЕВИЗОР.

ШАЉИВА ИГРА У ПЕТ ЧИНОВА.

Написао

НИКОЛА ГОГОЉ.

С руског превео

II. ТОДОРОВИЋ.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко на више поручи ових књига дајемо 20—25% рабат према величини наручбине, а дајемо и у комисију ове књиге познатим нашим растуривачима књига. Наручбине обављамо уредно и брзо.

Књижевна вест.

Најбоља прилика ЛЕФТИНО

ко хоће књига да накупује.

Наша дојакошња књигоиздавачка радња омогућава нас, да највеће пробитачности можемо дати сваком, ко у нас купи наједаред по више књига нашег издања, свотом новаца ниже означеном, то јест по групама — и примеру књижара у напреднијих народа.

Продају група ових бележимо:

за 10 форин.

ко купи у нас књига нашег издања уједаред, добија за премију (уздарје) најновије наше издање

„ПЕВАНИЈУ“,

целокупно дело Змај-Јована Јовановића.

(Издање за народ) у вредности од 4 ф.

то јест 40 процената приде, а коме је пак повољније добија за ту суму од 4 фор. других књига нашег издања, које буде сам изабрао

за 8 форин.

ко купи у нас књига нашег издања, дајемо му три ове нове музикалије од признатог музичара нашег дра Јована Пачу-а: „Без тебе драга“, успомена на песму „Чуј Душане“ и „Праг је ово милог Српства“, у сумарној вредности фор. 2.80 новч. или 33 $\frac{1}{3}$ процената рабата — или ко за хте за ту суму од ф. 2.80 новч. других књига нашег издања по избору.

За 6 форин.

купљених књига нашег издања, дајемо за уздарје две књиге I. и II. св. „Царев гласник“, најчувенији роман гласовитог писца Јулија Верна, које вреди у суми фор. 1.80 новч. — а то је 30 процената — или за ту суму од фор. 1.80 новч. других књига наших издања по сопственом избору.

За 4 форин.

купљених у нас уједаред књига нашег издања добија купац за уздарје две књиге: „Филипова љубав“, занимљив роман Октава Фељета, и драму Шекспирову „Ромео и Јулија“ које вреди заједно 1 фор. то јест 25 процената, или коме је воља за ту 1 фор. друге које књиге нашег издања.

За ф. 3.— ил ф. 2.— ил ф. 1.—

купљених у нас књига за ма коју ту суму уједаред дајемо 20 процената рабата, у књигама нашег издања по избору.

Поштованим поручиоцима ради књига у назначеним свотама и групама, исто тако и ради избора других (књига нашег издања) место означених премија шаљемо, на захтевање, наш каталог бесплатно — а у каталогу на последњим странама побележена су сва наша издања.

У Новом Саду о Благовестима 1880.

Српски књижари и књигоиздавци

Браћа М. Поповићи.

ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој американској системи, сигурне од ватре и похаре, из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

у Бечу,

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lantzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

